

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 9. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 18. november
Tidspunkt: kl. 10.00
Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Carsten Kudsk (DF), Jan E. Jørgensen (V), Rasmus Jarlov (KF), Kaare Dybvad (S), Lars Aslan Rasmussen (S), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Søren Søndergaard (EL), Rasmus Nordqvist (ALT), Zenia Stampe (RV) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: kulturminister Bertel Haarder og minister for børn, unge og ligestilling Ellen Trane Nørby.

FO **Punkt 1. Rådsmøde nr. 3502 (uddannelse, ungdom, kultur og sport) den 21.-22. november 2016**

Minister for børn, unge og uddannelse sagde, at der var to punkter på dagsordenen for rådsmødet for ungdom og fire punkter på dagsordenen for rådsmødet for uddannelse.

Kulturministeren sagde, at der på dagsordenen for det kommende rådsmøde – for kultur- og sportsdelens vedkommende – var seks punkter. Af disse var der et punkt på det audiovisuelle område, tre kulturpunkter og to punkter om idræt. Punkt 7 om forslag til direktiv om ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester var til forhandlingsoplæg. De øvrige punkter var til orientering.

1. Rådskonklusioner om fremme af nye tilgange inden for ungdomsarbejde med henblik på at afdække og udvikle unges potentiale

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: Det første punkt er vedtagelsen af et sæt rådskonklusioner om fremme af nye tilgange inden for ungdomsarbejde med henblik på at afdække og udvikle unges potentiale. Det slovakiske formandskab sætter med disse konklusioner særligt fokus på vigtigheden af, at vores ungdomsarbejdere – både ansatte og frivillige – er klædt på til at håndtere unge i en konstant foranderlig verden. Det kræver en bredt forankret indsats: lige fra kompetenceudvikling af ungdomsarbejdere lokalt til, at vi medlemsstater lærer af hinandens best practice.

Regeringen støtter konklusionerne.

Rasmus Nordqvist nævnte Danske Studerendes Fællesråds høringsvar, som handlede om, hvordan man eventuelt ville se regeringens støtte til rådskonklusioner afspejlet i dens politik. De nævnte bl.a. fremdriftsreformen og studietidsmodellen som udfordringer.

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling svarede, at hun vidste, at uddannelses- og forskningsministeren og kredsens bag fremdriftsreformen havde haft fokus på implikationerne både for frivilligt arbejde og erhvervsrelevant arbejde. Det indgik i de drøftelser, man havde haft, og i de justeringsønsker, der havde været til fremdriftsreformen. Man så løbende på, hvordan man kunne være med til at understøtte frivilligt arbejde og skabe en bedre sammenkobling mellem frivilligt arbejde og det formelle uddannelsessystem. Åben skole var et eksempel på, hvordan man i en struktureret folkeskolesammenhæng tænker over, hvordan man kunne inddrage frivillige organisationer. Hun syntes i høj grad, der var fokus på at lave andre samarbejder end de interuddannelsesinstitutionsbaserede.

Rasmus Nordqvist spurgte, om der ville ske nye tiltag i Danmark i overensstemmelse med rådskonklusionerne, f.eks. med hensyn til frivilligt arbejde. Han mente ikke nødvendigvis juridisk bindende initiativer.

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling svarede, at mødet den følgende mandag ikke gav anledning for regeringen til at ændre sin politik, hvad angik frivilligt arbejde. Regeringen arbejdede med emnet på tværs af ministerier, og der var ingen grund til at lave om på strategien for frivilligt arbejde.

2. Unge europæere i centrum af et moderne EU

– Politisk drøftelse

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (sammenfatning side 5)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: Det andet punkt er en politisk debat om "Unge europæere i centrum af et moderne EU". Dette er vel næppe mere aktuelt end netop nu. Ungdommen i Europa står mange steder over for udfordringer. Ungdomsarbejdsløshed er stadigvæk et stort problem i en række lande. Vi ser også, at et stigende antal unge stiller sig spørgende over for de grundlæggende værdier, som det Europa, vi kender, bygger på. Vi er nødt til at tage denne udvikling alvorligt.

Debatten på rådsmødet fokuserer derfor bl.a. på, hvordan vi kan skabe en bedre forbindelse mellem den yngre generation og det europæiske værdigrundlag. Samme emne blev drøftet blandt stats- og regeringscheferne på deres topmøde i september måned. Det konkrete resultat herfra var som bekendt Bratislavadeklarationen, hvor der bl.a. er et mål om at "skabe en lovende økonomisk fremtid for alle, sikre vores levevis og skabe bedre muligheder for de unge". Et bidrag til debatten er også de 16 fælles anbefalinger, der var resultatet af den halvårige ungdomskonference i Slovakiet i september måned.

Fra dansk side vil vi lægge vægt på, at unge kan identificere sig med de europæiske værdier og får interesse for at være aktive samfundsborgere.

Carsten Kudsk sagde, at man i Danmark havde nogle meget oplyste unge. I de 16 anbefalinger til medlemsstaterne står der bl.a. noget om at "genopbygge de unges tillid til det europæiske projekt." Man fik fornemmelsen af, at mange unge var begyndt at tage afstand fra EU. Det mindede om, når man forklarer resultatet af en EU-afstemning med, at folk ikke forstår EU. Hvorfor var den formulering kommet ind, og hvad mentes der med det europæiske projekt?

Ministeren for børn, unge og ligestilling svarede, at 16-punktsplanen ikke var omfattet af de rådskonklusioner, der skulle vedtages. Det var anbefalinger fra deltagerne på en ungdomskonference, der blev afholdt i september måned i Kosice i Slovakiet. Hun kunne ikke redegøre for, hvorfor de havde valgt de 16 punkter. Det slovakiske formandskab havde valgt at viderebringe ungdomskonferencens konklusioner til Rådet. De andre punkter handlede om alt fra selvtillid og til at få de sårbare med. Det var meget brede konklusioner, der skulle betragtes som input.

3. Rådsresolution om en ny dagsorden for færdigheder og kompetencer i et inklusivt og konkurrencedygtigt Europa

– *Vedtagelse*

KOM (2016) 0381

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (samlenotat side 7)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: På uddannelsesområdet er første punkt en rådsresolution om en ny dagsorden for færdigheder og kompetencer i et inklusivt og konkurrencedygtigt Europa. Rådsresolutionen er Rådets svar på Kommissionens meddelelse fra juni i år kaldet en ny dagsorden for færdigheder og kompetencer i Europa. I den annoncerer Kommissionen en række initiativer, der kan understøtte uddannelsesreformer i medlemsstaterne. I rådsresolutionen anerkender medlemsstaterne behovet for at forbedre arbejdsstyrkens kompetencer i EU og for at bringe uddannelserne og arbejdslivet tættere sammen.

Fra regeringens side ser vi det som vigtigt, at der også på europæisk plan sker en styrkelse af samspillet mellem uddannelsesverdenen og arbejdsmarkedet, som vi har en stærk tradition for i Danmark. Samtidig finder vi det også vigtigt, at demokratisk dannelse og medborgerskab indgår i uddannelserne. Vi støtter fra dansk side vedtagelsen af rådsresolutionen.

4. Rådshenstilling om etablering af en færdigheds- og kompetencegaranti (Titel på formandskabets kompromisforslag: ”Opkvalificeringsforløb: nye muligheder for voksne”)

– *Politisk enighed*

KOM (2016) 0382

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (sammenfatning side 11)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: Andet punkt på dagsordenen er en rådshenstilling om etablering af en færdigheds- og kompetencegaranti, som er et af elementerne i den førnævnte nye dagsorden for færdigheder og kompetencer.

Formålet med rådshenstillingen er at fremme lavtuddannede voksnes muligheder for opkvalificering. Baggrunden er, at 70 mio. europæere mangler tilstrækkelige læse- og skrivefærdigheder, mens endnu flere har dårlige regnefærdigheder og digitale kompetencer.

Det slovakiske formandskab har fremlagt et kompromisforslag, som der er opnået enighed om blandt medlemsstaterne, og som nu kaldes ”Opkvalificeringsforløb: nye muligheder for voksne”. Det tilgodeser medlemslandenes ønske om ikke at tale om indførelse af en slags garanti i medlemslandene, da uddannelse var en national kompetence. Det anbefales i forslaget, at medlemsstaterne bør give kortuddannede voksne muligheder for opkvalificering, som vil kunne give dem et minimumsniveau af læse-, skrive- og regnefærdigheder og digital kompetence. Det kan også være et bredere sæt af færdigheder og kompetencer, der er arbejdsmarkedsrelevante, og som peger frem mod et kvalifikationsniveau på såkaldt EQF-niveau 3 eller 4, som svarer til f.eks. en erhvervsuddannelse, eller et arbejdsmarkedsuddannelsesforløb.

Fra dansk side har vi under forhandlingerne lagt vægt på, at fokus i indsatsen først og fremmest må være, at voksne opnår kompetencer, der er relevante for arbejdsmarkedet, og sekundært et specifikt uddannelsesniveau, som var det centrale i Kommissionens oprindelige forslag. Det mener vi er opnået fuldt ud med kompromisforslaget.

Det er også vores vurdering, at forslaget i meget høj grad flugter med nationale prioriteringer og de eksisterende tilbud på voksen- og efteruddannelsesområdet, hvor Danmark er det land i EU med den største deltagelse i voksen- og efteruddannelse.

Kortuddannede voksne har allerede i dag adgang til en lang række opkvalificeringstilbud, som f.eks. forberedende voksenundervisning, almen voksenuddannelse, erhvervsuddannelser på EQF 3- og 4-niveau samt arbejdsmarkedsuddannelser, der kan tilrettelægges som målrettede brancheopkvalificeringsforløb for både ledige og beskæftigede. Derudover er erhvervsgrunduddannelsen og den nye integrationsuddannelse for voksne også relevante tilbud i sammenhæng med dette initiativ.

Vi støtter derfor fra dansk side formandskabets kompromisforslag, og vi forventer, at der vil være enighed om kompromisforslaget.

5. Rådskonklusioner om forebyggelse af radikaliserings, der fører til voldelig ekstremisme

– *Vedtagelse*

KOM (2016) 0379

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (samlenotat side 19)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: Tredje punkt er vedtagelsen af et sæt rådskonklusioner om forebyggelse af radikaliserings, der fører til voldelig ekstremisme. Rådskonklusionerne er et svar på Kommissionens meddelelse fra juni i år med samme titel, hvor der lægges op til en tværsektoriel tilgang til forebyggelse af radikaliserings, som i sagens natur omfatter flere ministres ressort, herunder særlig mit og justitsministerens.

Regeringen finder det vigtigt med en bred og holistisk tilgang til forebyggelse af radikaliserings, hvilket også afspejles i regeringens handlingsplan om forebyggelse og bekæmpelse af radikaliserings og ekstremisme fra oktober i år. Vi støtter således fra dansk side vedtagelsen af rådskonklusionerne.

6. Opdyrkning og udvikling af talent: politikker for at opdage og drage det bedste ud af unge mennesker

– Politisk drøftelse

Rådsmøde 3502 – bilag 2 (samlenotat side 23)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling: Som det sidste punkt skal vi have en politisk drøftelse om opdyrkning og udvikling af talent. Det er en prioritet hos det slovakiske formandskab, og jeg ser frem til at udveksle erfaringer om dette emne med mine europæiske kolleger. Her vil jeg bl.a. fortælle om den danske politik med at udvikle alles potentiale og også om nogle af de initiativer vedrørende talentpleje, vi har i Danmark.

Rasmus Nordqvist syntes, at forståelsen af, hvordan man håndterer terror gennem uddannelse i fælles værdier, virkede lidt ensidig. Han henviste til en dansk undersøgelse, der viste, at udsatte unge, som bliver undervist i demokrati som en endegyldig og udelukkende positiv styreform, og som samtidig oplever social eksklusion, har større risiko for at blive radikaliseret end udsatte unge, der undervises med en mere nuanceret tilgang til demokratets fordele og ulemper. Kunne man have en mere nuanceret tilgang til, hvad det er, der skaber radikaliserings?

Kenneth Kristensen Berth sagde, at det ikke var ministerens skyld, at det, hun forelagde, altid var rasende irrelevant. Det var EU-systemets skyld. EU burde overhovedet ikke have noget at gøre med de emner, hun forelagde. Det eneste, man gjorde på EU-området, var at forholde sig til ting, man i Danmark havde håndteret for 20 år siden. F.eks. mindede rådskonklusionerne om forebyggelse af radikaliserings, der fører til voldelig ekstremisme, ham om Elisabeth Arnold anno 1986. Kenneth Kristensen Berth havde underholdt med rådskonklusionerne til et møde i sin kreds i Albertslund dagen før. Underskuffen røg længere og længere ned på tilhørerne, efterhånden som han gennemgik dem. En sød ældre dame havde rakt hånden op og sagt, at det her havde man jo prøvet i Albertslund de sidste 25 år, og bedt ham hilse og sige, at det ikke virkede. Han var enig og syntes, det var synd for ministeren, at hun skulle ned og holde møde med sådan et udgangspunkt. Man kunne glæde sig over EU's begrænsede kompetencer på området.

Søren Søndergaard sagde, det var rigtigt, at EU ikke havde mange kompetencer på området. Det undrede ham, at man dublerede Europarådets arbejde på et område, hvor den organisation ellers havde nogle kompetencer. Europarådet kan lave konventioner, og hvis tilstrækkeligt mange lande bakker op om dem, gælder de for medlemslandene. Man blev nødt til at få afklaret, hvad relationen var mellem diskussionerne i EU og Europarådet. Da man i 2015 i Folketinget havde diskuteret Europarådets virksomhed og handlingsplan fra den 9. maj 2015, havde ministeren sagt følgende til Folketinget: "Hovedelementerne i handlingsplanen er dels en styrkelse af de juridiske værktøjer til bekæmpelse af terrorister, herunder udarbejdelse af en tillægsprotokol om det til Europarådets terrorismekonvention, som kriminaliserer visse handlinger, der særlig kan være relevante ved udenlandske krigere, som blev åbent for underskrivelse i Riga den 22. oktober 2015, dels

en etablering af konkrete mekanismer i uddannelsessektoren, fængselsvæsenet og på internettet til forebyggelse og bekæmpelse af radikaliserings.” Det var hele Europa, det drejede sig om. I EU diskuterer man det uden at have kompetencer på området. Var det ikke spild af tid og skatteydernes penge? Var det bare en rituel gentagelse af det, man laver i Europarådet, eller var der forskel? Hvorfor tog man ikke de gode ideer og arbejdede med dem i Europarådet? Det samme gjaldt også på et par andre punkter. Fremover ville han bede om en redegørelse for, hvordan man forholder sig til det, der foregår i Europarådet. Der var systematiske forsøg på at gøre EU til det eneste cirkus i byen – som om EU var det eneste europæiske samarbejde. I virkeligheden var meget af det, man behandlede i EU, noget man allerede havde behandlet i Europarådet.

Lars Aslan Rasmussen syntes, det var vigtigt at tale om voldelig ekstremisme, uanset hvilke erfaringer man havde i Albertslund. Hvordan var stemningen omkring voldelig ekstremisme i de andre EU-lande? Ifølge Amnesty Internationals rapport var der meget voldelig ekstremisme, bl.a. mod romaer og andre mindretal i Østeuropa, herunder i formandskabslandet Slovakiet.

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling sagde, at intet af det var juridisk bindende, men det var godt at have en udveksling af erfaringer, problemer og synspunkter. Det havde hun også oplevet under det hollandske formandskab, som havde emnet på dagsordenen. Fra dansk side havde man som følge af Parisdeklarationen talt meget om det, Rasmus Nordqvist spurgte til – hvordan man taler om medborgerskab og laver inkluderende fællesskaber, og hvordan man undgår eksklusion. Fra efteråret 2017 ville man lave en temauge om medborgerskab, fællesskab og demokrati for at sætte positivt fokus på de værdier, der var grundlæggende for samfundet, og som nogle gange blev taget for givet. Man havde også opdateret materialet om emnet på den læringsportal, som skolerne kan trække på, og der var oprettet en antiradikaliseringshotline, som lærere og pædagoger kunne kontakte, hvis elever ændrede adfærd. Man havde taget en række initiativer, der var aftalt under satspuljen til at bekæmpe social kontrol, og i det hele taget med antiradikaliseringen. I skolerne havde man opdateret kriseberedskabet, fordi sikkerhedssituationen havde ændret sig. Man ville nok have taget de initiativer alligevel, men det var også, fordi man havde haft en dialog med de øvrige lande om deres opmærksomhedspunkter og erfaringer. Ministeren oplevede ikke, at den dialog, hun havde haft med sine kolleger, var 20 år bagud. Den handlede om alt fra skoleskyderier til terrorisme. Det var vigtigt at tage den dialog, hvad enten det var i EU eller i Europarådet.

Ministeren svarede Søren Søndergaard, at der, som det fremgik af rådsresolutionerne, var et tæt samarbejde med Europarådet, UNESCO og OECD.

Ministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at selv om EU ikke havde juridiske implikationer på hendes område, havde man traditionelt udvekslet synspunkter om det, det kunne have en betydning, og det var nyttigt.

Ministeren svarede Lars Aslan Rasmussen, at det, han spurgte til, ikke var noget, hun havde drøftet med formandskabet eller kollegerne. Det havde mere handlet om opfølgning på Parisdeklarationen. Det havde det hollandske formandskab haft meget fokus på.

Rasmus Nordqvist sagde, at diskussionerne med de andre EU-lande var afgørende, og at de ikke tog noget fra andre internationale fora. Problemet med højreradikalisering skulle man være opmærksom på.

Søren Søndergaard sagde, at det netop drejede sig om et uforpligtende område af EU-samarbejdet, og derfor ville han gerne høre, hvad der skulle diskuteres på mødet, som de samme lande ikke allerede havde siddet og diskuteret på forskellige niveauer i Europarådet – hvor det vel at mærke har en forpligtende karakter, fordi det kan udmønte sig i konventioner, som landene kan tilslutte sig.

Lars Aslan Rasmussen sagde, at det vel ikke kun var alvorligt med den form for ekstremisme, hvor folk bliver sprunget i luften. Var den stigende højreekstremisme noget, den danske regering ville tage op? Det var for ham at se et lige så stort problem som terrorangreb.

Kenneth Kristensen Berth var lodret uenig i sammenligningen af organisationer, som Lars Aslan Rasmussen betragtede som højreradikale, med folk, der sprænger andre mennesker i luften. Den sammenligning var uacceptabel. Ministeren havde nikket, da Rasmus Nordqvist nævnte højreradikale, hvad det så end skulle betyde. Hvad skulle man lægge i det? I Belgien havde man nedlagt partiet Vlaams Blok, der sad i det belgiske parlament, fordi man mente, det var højreorienteret parti. Nu var det så genopstået under navnet Vlaams Belang. Hvad mente man med højreradikale?

Ministeren for børn, undervisning og ligestilling sagde, at hun havde nikket lyttende til alt, hvad der blev sagt, uden nødvendigvis at være 100 pct. enig. Hun havde intet ønske om at gå ind i diskussionen om belgiske højreradikale. Det faldt også uden for rådsmødets dagsorden. Der fandtes andet end islamistisk terror, men som sagt var det opfølgning på Parisdeklarationen, de havde drøftet. Det havde handlet om terrorisme og rekruttering til islamistisk ekstremisme og radikaliserede unge. Homofobi havde man diskuteret i den rådskonstellation, der også omfatter ligestilling. Der kunne godt være behov for fokus på forfølgelse af jøder, homoseksuelle og andre. Da den første LGBTI-rådsresolution blev vedtaget, var der udfordringer med visse østeuropæiske lande.

Ministeren mente, at det var vigtigt at diskutere radikaliseringsproblemer i flere fora, fordi det var et emne, der fyldte meget. Tid, kræfter og ressourcer spillede en rolle både sikkerhedspolitisk og i uddannelsessystemet, hvor man skulle klæde unge på til at være demokratiske medborgere.

FO 7. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i betragtning af de ændrede markedsforhold

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2016) 0287

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EU-note (15) – E 50 (EU-note om det digitale indre marked: Nye regler for audiovisuelle medier)

EUU alm. del (142) – bilag 204 (regeringens høringsvar om audiovisuelle medietjenester)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Kulturministeren Dagsordenens punkt 7 omhandler en fremskridtsrapport for forhandlingerne om Kommissionens forslag til revision af minimumsdirektivet om audiovisuelle medietjenester – også kaldet AVMS-direktivet.

Forslaget har til formål at modernisere AVMS-direktivet i lyset af den stadig større sammensmeltning mellem klassisk tv og indhold, som bliver udsendt via internettet og i lyset af nye såkaldte videodelingsplatforme som YouTube, der giver os alle et langt større udbud af audiovisuelt indhold på nettet. Samtidig lægges der op til at fastholde AVMS-direktivets grundlæggende formål om at sikre den frie bevægelighed af audiovisuelle medietjenester i EU, beskytte forbrugere samt fremme kulturel mangfoldighed og mediefrihed. Det lyder meget smukt, men det er en vanskelig balance.

Kommissionen lægger for det første op til at skabe mere ens regler for tv og on demand-tjenester som Netflix, der i dag er underlagt forskellige regler. Det gælder bl.a. med hensyn til beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold, hvilket vi fra regeringens side bakker op om.

Endvidere foreslås det at indføre kvoter for europæisk indhold for on demand-tjenester. Ifølge forslaget skal sådanne tjenester (f.eks. HBO) have et minimum på 20 pct. af europæisk film og serier i deres udbud for at fremme europæiske værker i forhold til amerikanske.

Formålet om at støtte op om europæisk indhold er godt og relevant, når vi har med grænseoverskridende tjenester at gøre. Men det er vigtigt, at vi spørger os selv, om kvoter er den rigtige vej frem. Vil de europæiske værker blive hentet ned fra et programkatalog, selv om de udgør 20 pct. af udbuddet? Det vigtige er, at der skabes indhold af høj kvalitet, som derfor vil blive efterspurgt i en europæisk kontekst. Vi har f.eks. i Danmark gode erfaringer med dansk-nordiske coproducerede dramaserier med stor udbredelse i Europa – og i resten af verden. Vi tror på, at markedet løser problemstillingen – danskerne øn-

sker nemlig at se dansk og europæisk kvalitetsindhold. Det må også gælde i de andre lande. Derfor ser regeringen ingen grund til, at EU skal regulere dette med kvoter.

Kommissionen lægger for det andet op til mere fleksible regler om reklamer og produktplacering. Formålet er at give trængte medieudbydere mulighed for at øge deres indtjening.

Vi har i Danmark i dag strengere regler end det nuværende direktivs regler, når det gælder reklamepauser. Vi har i udgangspunktet et forbud mod reklameafbrydelser. Det er noget, som vi også fremover bør have. Der er heller ikke grund til at ændre ved vores restriktive tilgang til produktplacering. Vi har i dag i Danmark et principielt forbud mod visning af programmer med produktplacering. Vi stiller os derfor på begge områder kritiske over for de foreslåede lempelser, som vi jo også skal se i et grænseoverskridende perspektiv.

Når det gælder forslaget om at fastholde et samlet reklameloft på 20 pct., men lade det være op til tv-stationerne, hvornår reklamer vises i løbet af dagen, bør vi derimod forholde os åbne. Det er et forslag, der i øvrigt støttes af TV2, som finder en større liberalisering nødvendig i lyset af den stigende konkurrence på mediemarkedet.

Endelig vil jeg fremhæve, at Kommissionen som noget nyt lægger op til, at der for indhold på tjenester som YouTube – ligesom for tv – laves regler, der beskytter mindreårige mod skadeligt indhold. Og som beskytter forbrugerne mod tilskyndelse til had. Sådanne regler kan f.eks. gå ud på at etablere systemer, hvor brugere af f.eks. YouTube i tilfælde af skadeligt indhold kan rapportere om dette indhold til udbyderen af platformen.

Set i et reguleringsperspektiv er det her afgørende, at udbydere af tjenester som YouTube ikke har et redaktionelt ansvar for det indhold, som brugerne lægger ind. For tv og video on demand har udbyderne derimod et redaktionelt ansvar for det udbudte programindhold. Man kan derfor ikke regulere YouTube på samme måde som tv og on demand.

Forslaget har under det slovakiske formandskab været behandlet på syv møder, hvor der har været stillet mange afklarende spørgsmål til Kommissionen. Regeringen vurderer, at der stadig er elementer, som skal afklares.

FO Regeringens forhandlingsoplæg går derfor ud på, at man fra dansk side gør følgende:

- Man støtter Kommissionens ambitioner om at styrke det digitale indre marked til gavn for forbrugere og virksomheder og støtter forslagets formål om at modernisere AVMS-direktivet,
- Man arbejder for, at der opnås en rimelig balance mellem hensynet til konkurrenceevne og hensynene til forbrugerbeskyttelse og kulturel mangfoldighed. Forslagets elementer skal stå mål med de tilstræbte formål, idet der tages højde for kulturelle forskelle i de enkelte lande, herunder beskyttelse af mindreårige.

- Man lægger vægt på, at forslagens elementer analyseres og konkretiseres yderligere. Det gælder bl.a. i forhold til udvidelsen af anvendelsesområdet til også at gælde videodelingsplatforme, og hvordan dette skal fungere i praksis. Der skal tages stilling til, hvordan man bedst muligt kan implementere en ordning for videodelingsplatforme, hvorefter mindreårige og øvrige forbrugere kan beskyttes mod skadeligt indhold og tilskyndelser til had. Eventuelle nye krav til udbydere af videodelingsplatforme med hensyn til skadeligt indhold og tilskyndelser til had skal være fleksible, afbalancerede og proportionale for at undgå, at kravene opstiller unødige barrierer for innovation og vækst i den digitale økonomi. Reguleringen bør ske på den mest hensigtsmæssige måde eksempelvis via selvregulering,
- Man lægger vægt på, at nye tilgængelighedskrav til audiovisuelle medietjenester forhandles i regi af en revision af AVMS-direktivet,
- Man lægger vægt på, at forslagens nationale omkostninger minimeres mest muligt. Der lægges vægt på, at forslaget ikke pålægger erhvervslivet eller staten økonomiske eller administrative byrder, som ikke står mål med de tilstræbte hensyn om sikring af den frie bevægelighed af audiovisuelle medietjenester i EU, beskyttelse af forbrugere, herunder mindreårige, samt fremme af kulturel mangfoldighed og mediefrihed.

Europa-Parlamentets Kulturudvalg forventes at afgive betænkning om forslaget i december 2016 med henblik på vedtagelse på et plenarmøde i januar 2017. Forhandlingerne i Rådet forventes at blive intensiveret under det kommende maltesiske formandskab.

Rasmus Nordqvist sagde, at man tidligere havde diskuteret sagen i Kulturudvalget. Det var fornuftigt at se på området nu, hvor mediebilledet forandrer sig. Der skulle selvfølgelig også være regler for de nye metoder, ligesom der var for traditionelt tv. Var det hele vejen igennem et minimumsdirektiv? Det lød, som om der også var tale om harmonisering. Han syntes, at regeringens forhandlingsoplæg var svævende. Siden det drejede sig om en fremskridtsrapport, gjaldt forhandlingsoplægget så kun til denne forhandling, og så kunne man tale om det igen senere? Det var stadig uklart for ham, hvad mandatet gjaldt, når regeringen skrev, at det skulle være fleksibelt, afbalanceret og proportionalt. Hvad ville man konkret arbejde for? For ham lød det som nogle hensigter, man blev nødt til at diskutere igen. Ville ministeren komme tilbage til Europaudvalget, efterhånden som forhandlingerne skred frem?

Angående det europæiske indhold, var Rasmus Nordqvist stor tilhænger af kvoter. Man kunne selvfølgelig ikke regulere, hvad folk ser, men hvis ikke man sørger for, at udbuddet er der, kan folk ikke se det. Hvordan forestillede regeringen sig at arbejde med det ad frivillig vej? Hvordan kunne man styre de multinationale selskabers udbud uden kvoter? Hensigter var fine nok, men man måtte handle på dem for at opnå resultater.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at man kunne diskutere, om EU overhovedet burde beskæftige sig med sager som denne. Dansk Folkeparti mente, at kvoter var for fisk, ikke for tv. De var meget uenige med Alternativet – man burde ikke betragte tv meget ander-

ledes end skjorter: Hvis en skjorteproducent producerer en skjorte, som ingen ønsker at købe, holder producenten forhåbentlig hurtigt op. Sådan burde det også være med tv. Det ville være en sovepude for europæisk tv-produktion, hvis både flow-tv og on-demand-tjenester skulle forpligtes til at udbyde en vis mængde europæisk tv. Der bliver lavet utrolig meget elendigt europæisk tv – f.eks. forstod han ikke, at nogen overhovedet så finsk tv. Dansk Folkeparti kunne ikke støtte den vage formulering angående kvotespørgsmålet. Der skulle lægges vægt på det spørgsmål. I Danmark producerer man tv, folk gider se, og derfor klarer man sig på markedets præmisser. Dansk Folkeparti kunne ikke støtte forhandlingsoplægget, fordi det for en stor dels vedkommende handlede om ting, partiet ikke mente skulle reguleres på europæisk plan.

Peter Hummelgaard Thomsen mindedes at have set en del finsk tv i form af Mumitrol-dene som barn, og det var meget godt. Her var man inde ved kernen: Socialdemokratiet var tilhængere af en kvote på 20 pct. af det samlede udbud skulle være europæisk produceret, for det handlede dybest set om tilgængelighed, og om, at man på tværs af landene kan få øjnene op for det tv, der bliver produceret. Han bad ministeren uddybe, hvorfor regeringen ikke gik ind for den kvoteordning, Kommissionen lagde op til.

Peter Hummelgaard Thomsen spurgte til reglerne for kommerciel kommunikation. Han syntes, det nuværende regelsæt var fornuftigt. Det sørgede for, at der ikke var for meget produktplacering, reklamer osv. Ministeren var tilhænger af mere fleksibilitet, så man kunne lægge reklamer på forskellige tidspunkter af døgnet, men der var også større muligheder for produktplacering, herunder i børneprogrammer, og sponsorerede udsendelser. Hvor vurderede regeringen at grænserne gik?

Søren Søndergaard trængte til nogle afklaringer, især hvad angik den kommercielle kommunikation. Ministeren sagde, at man skulle være positiv over for det. Kunne ministeren ikke prøve at uddybe, hvorfor der går reklamekroner over Atlanten på grund af nogle reklameregler i EU? Og hvad var sammenhængen mellem EU's regler og Danmarks regler? Enhedslisten gik ind for fælles minimumsregler, når man havde et indre marked. Og det her var bortset fra et enkelt område minimumsregler. Der skulle være mulighed for at forbedre minimumsreglerne gradvis til gavn for forbrugere. Men det, der skete her, var, at de fælles minimumsregler sænkes, og at landene så følger efter. Høringssvaret fra TV 2 gav ingen mening, medmindre de havde en forventning om, at den danske regering ville foreslå at sænke de danske standarder. Hvis man fortsætter med de samme regler i Danmark, mens de slækkes på EU-plan, betyder det bare, at TV 2 bliver udsat for mere konkurrence og dermed står dårligere. Ministeren gav sådan set tilsagn om, at der skulle slækkes på de danske regler. Hvad ville det reelt betyde for mængden af reklamer? Ville man kunne køre dagssendefloden, hvor der stort set ingen seere er, uden reklamer, og så, når børnene kommer hjem og ser tv, tillade reklameblokke på 15 minutter i timen?

Holger K. Nielsen kunne støtte store dele af det foreløbige forhandlingsoplæg, men det var også, fordi det var så uklart, at man ikke kunne vide, præcis hvad der kom til at ligge i det. Det var fint nok med hensigtserklæringer, men hvorfor var det så nødvendigt at indhente mandat nu? Ministeren ville vel komme tilbage med et endeligt mandat. Det bad

han ministeren bekræfte, at han ville. Han kunne godt støtte hovedlinjerne, men det skulle være mere præcist, hvis det skulle fungere som forhandlingsoplæg. Han syntes godt, man kunne være mere positiv over for kvoten på 20 pct. Det var en svær diskussion, man havde haft i mange år, om kvoter kan bruges i kultur. I forbindelse med konkurrencen fra amerikansk kultur på tv-området syntes han, at man kunne arbejde for det, som andre lande også havde foreslået.

Holger K. Nielsen forstod, at regeringen var kritisk over for lempelsen af reklamereglerne, specielt hvad angik produktplacering. Det var fint nok at få afgjort, hvor det ville ende henne, før man kunne sige ja eller nej til det. Man kunne læse TV 2's hørings svar sådan, at de så det som en mulighed for at få lempet deres regler, når der skulle forhandles mediefølgelig næste gang. Han kendte deres synspunkt fra sin tid som medieordfører, og han havde hele tiden været imod deres forslag til lempelser. Hvis man lagde op til den konstruktion af et mediedirektiv fra EU's side, ville der være et argument for og en forventning fra TV 2 om, at man ændrede de danske regler.

Zenia Stampe havde to kommentarer til mediedirektivet: et om kvoter og et om finansiering af europæisk indholdsproduktion.

Den skepsis over for kvoter, hun hørte fra Dansk Folkeparti, undrede hun sig over, for de plejede ikke at have noget imod kvoter over for dansk indhold. Der var f.eks. kvoter for, hvor meget dansk musik DR skulle spille. Regeringen forholdt sig negativt til begge de nævnte punkter med henvisning til konkurrenceforvridningen. Men der var vel tale om ligestilling med hensyn til finansiering af on demand-tjenester, der bor i England, men er målrettet et dansk publikum, med on demand-tjenester, der bor i Danmark. At man var bosiddende i Danmark, skulle ikke betyde, at man var mere reguleret end udenlandske tjenester, der også var målrettet dansk publikum. Der syntes hun at regeringen skulle revurdere sit synspunkt – også hvis det var konkurrencevilkårene, der var argumentet.

Diskussionen om indholdskvoterne var parallel, for man har jo indholdskvoter på flow tv, hvorfor skulle man så ikke have det på on demand-tv? Hun syntes, diskussionen mindede om public service-diskussionen, og det her var en af måderne, man kunne øge andelen af europæisk og dansk indhold på. Et af de store problemer var, at de annoncekroner, der tidligere havde finansieret dansk og europæisk indhold, nu gik over Atlanten. Det her kunne være en måde at forpligte nogle af de store spillere til at levere europæisk og dansk indhold. Hun troede, det var et mål, de delte over hele det politiske spektrum. Derfor undrede regeringens kritiske holdning hende.

Kulturministeren svarede Rasmus Nordqvist, at det hele var minimumsregler, bortset fra reglen til videodelingsplatforme, som skulle leve op til e-handelsdirektivet.

Ministeren svarede på spørgsmålet om, hvad han mente med, at regeringen gerne vil have mere fleksibilitet og lavere detaljeringsgrad – det gjaldt vist spørgsmålet om tilsynsmyndighedernes uafhængighed – at der i udkastet til direktivet var vældig detaljerede regler om afskedigelse af nævnsmedlemmer, om separat budget, om at medlemslandene

skal sikre, at reguleringsmyndighederne har passende finansielle og personalemæssige midler, og der er en bestemmelse om ret til at påklage.

Rasmus Nordqvist havde spurgt, hvorfor man ikke bare tog mandatet som et skridt på vejen og vendte tilbage til sagen senere. Han havde bevidst været meget åben og detaljeret i sin fremlæggelse, for det kunne pludselig gå stærkt. Det ville være rart at få afklaret, hvilken retning man skulle trække i, når der under det maltesiske formandskab skulle holdes det ottende og niende møde. Han kunne ikke sige, nøjagtig hvor det landede, i dag.

Ministeren noterede sig de forskellige holdninger til kvoter. Kvoterne var mindre begrundede og spiselige her, end de var, da det handlede om, hvorvidt de europæiske telestationer skulle sende mere europæisk og mindre amerikansk. Dengang fik man regler om kvoter, vist med dansk støtte. Det var Frankrig og Storbritannien, der drev den sag, for hvis man holdt amerikanerne ude, gættede briterne på, at man ville se mere britisk tv, og franskmændene ville altid gerne holde amerikanerne ude. Det havde ministeren dengang været modstander af. Her var det lidt mindre slemt, for det handlede om udbuddet, hvoraf 20 pct. skulle være europæisk. Han vidste ikke, hvor meget man skulle gå op i de 20 pct. Hvis der var en overvejende stemning for, at man skulle lade det passere, ville han selvfølgelig lytte til det. Det havde man ikke brugt særlig mange kræfter på.

Ministeren noterede sig Peter Hummelgaard Thomsens synspunkt om kvoter. Han havde lige beskrevet, hvor man gerne ville have større fleksibilitet.

Han noterede sig Zenia Stampes argument for kvoter. Hvis den almindelige holdning var, at man ikke skulle gøre noget ud af det, så var det ikke det, regeringen ville bruge kræfter på at undgå. Ministeren håbede, at Kenneth Kristensen Berth havde bemærket, at han stod ret alene med sin totale modstand mod kvoter.

Ministeren svarede på Peter Hummelgaard Thomsens spørgsmål om større fleksibilitet for reklameblokke: Der var tre typer reklameregler. For det første var der spørgsmålet om, hvor reklamerne kan placeres. Her stod der klokkeklart, at man ikke ville have reklamer inde midt i udsendelserne. For det andet var der produktplacering, som man også var imod, men det var allerede tilladt at vise en amerikansk film med elementer af det. For det tredje var der spørgsmålet om, hvornår reklamerne måtte sendes. TV 2 ville gerne overholde loftet, men have fleksibilitet med hensyn til, hvornår på dagen reklamerne skulle vises. I dag var det maksimalt 12 minutter pr. time. Det syntes de var stift. De ønskede 13 minutter. Det var et beskedent ønske.

Bemærkningen om den internationale konkurrence skulle bare understrege, at konkurrencen er global, når det gælder de omtalte tjenester. Man måtte nok hellere spørge TV 2, om Søren Søndergaard havde ret i, at fastholdelse af danske regler, samtidig med at man liberaliserer de europæiske, vil gå ud over TV 2. Men det var rigtigt nok, at de gerne ville have en større fleksibilitet. De penge, TV 2 tjener, bruger de til public service, minde de han om.

Rasmus Nordqvist vidste godt, at forhandlinger efter syv møder pludselig kunne gå hurtigt. Derfor prøvede han også at forstå regeringens position, men der var nogle ord, der gjorde, at han var i tvivl om, hvor det ville ende henne. Man kunne tolke regeringens udsagn om, at den lagde vægt på, at eventuelle nye krav til udbyderes håndtering af skadeligt indhold og tilskyndelser til had skulle være fleksibelt, afbalanceret og proportionale, for at undgå at kravene opstiller unødige barrierer for innovation og vækst i den digitale økonomi, på mange måder. Hvilke redskaber forestillede ministeren sig at man ville anvende, når det skulle være fleksibelt og afbalanceret? Han var langt hen ad vejen med på at få lavet nogle fælles regler. Det var grænseoverskridende og derfor afgørende med regler på europæisk plan. Men hvor ville man hen med de ord? Rasmus Nordqvist foreslog, at ministeren kom tilbage med mandatet efter rådsmødet.

Jan E. Jørgensen havde håbet, at ministeren ville vente med at konkludere på spørgsmålet om kvoter, indtil alle partier havde givet deres holdning til kende. Venstre støttede fortsat regeringen og var dog helt enig i meget af det, Kenneth Kristensen Berth sagde. Eksemplet med skjorter viste tydeligt, at markedet udfylder ethvert behov, der måtte være. Han havde også tiltro til markedet for tv-produktion. Det var trist, at EU mente, det var nødvendigt at opstille kvoter for at fremme europæisk film. Der blev lavet utrolig mange gode europæiske film, om end Jan E. Jørgensen nok var enig i, at der var lidt længere mellem snapsene i Finland. Netflix havde f.eks. haft stor succes med en amerikansk-norsk samproduktion ved navn Lillyhammer om en amerikansk gangster, der flygter til Lillehammer.

Udbudskvoter var fuldstændig virkningsløse på on demand-tjenester. Hvad skulle det til for? Man kunne opfylde kravet så let som ingenting ved at købe en masse juks. Det gav ingen mening og var planøkonomi, når det var allerværst. Det kunne udarte sig til en historie som dem om lakridspiber og kanelnegle, der ville bekræfte EU-skeptikerne i, hvor tåbelige regler EU finder på. Han opfordrede regeringen til at holde fast i den oprindelige linje, hvor man ikke støtter indholdskvoter. Han var slet ikke i tvivl om, at europæisk indhold var stærkt nok til at klare sig. Mere end 20 pct. af indholdet på Netflix var allerede europæisk, så det at fremsætte kvoteforslag virkede decideret fjollet. Hvordan skulle kvoterne i øvrigt beregnes efter Brexit? Han håbede, at britiske produktioner stadig ville tælle med som europæisk indhold.

Jan E. Jørgensen nævnte ønsket om at fordele de 12 minutter i timen bredt over dagen. Han havde lige regnet på, hvordan Søren Søndergaards skræmmeksempel skulle lade sig gøre – det forudsatte, at tv-programmerne i prime time ville vare 7½ minut. Han var ret sikker på, at ingen i så fald ville hænge på. Her var markedet også meget godt til at styre udviklingen.

Rasmus Jarlov sagde, at Det Konservative Folkeparti ikke støttede forhandlingsoplægget, fordi man ikke kunne se behovet for at blande sig i tv-markedet. Hvis folk ville se amerikansk tv, skulle de have lov til det. Hvis de ville se kanaler med mange reklamer, skulle de have lov til det. En ting var, at man havde statsstøttet tv, en anden ting var at

lave en masse generelle regler for andre tv-stationer. Rasmus Jarlov mente, det måtte være frit, hvordan tv-stationerne vælger at skrue deres sendeflade sammen. Han kunne slet ikke se behovet for europæiske kvoter og for at betale ind til en fælles pulje. Det lå langt ud over, hvad EU burde tage sig af, og hvad der skal til for at sikre frihandel i Europa. Man havde kvoter på statsfinansierede kanaler, f.eks. kvoter for dansk musik på P3, men EU-regler for alle europæiske kanaler kunne han ikke se behovet for.

Zenia Stampe sagde, at hvis man troede, markedet kunne gøre det hele, var der slet ingen grund til at have en public service-station. Jan E. Jørgensens holdning svarede til at sige, at det var lige meget, hvad man satte op på hylderne i en butik, fordi folk i forvejen ved, hvad de vil have, og hvis de ikke vil have grønsager, køber de kun slik. Det var vanvittigt at mene, udbuddet ikke havde noget at gøre med forbruget. Det handlede også om dansk kultur, som mange på højrefløjen gik op i. Måske skyldtes Kenneth Kristensen Berths modvilje, at det handlede om europæisk kultur, og så ville man hellere have amerikansk.

Ministeren havde glemt at svare på spørgsmålet om finansiering af indhold. Sådan som hun så det, handlede det om ligestilling af danske og udenlandske on demand-tjenester, som nu kan underlægges krav om at medfinansiere dansk indhold, med udenlandske on demand-tjenester, der henvender sig til et dansk publikum. Den nuværende situation var for hende at se det modsatte af fri konkurrence – en skævvridning. Finansieringen var både til for at få de udenlandske spillere, der tager flere og flere af abonnements- og annoncekronerne, til at finansiere dansk indhold, men det var også for at de danske tjenester ikke skulle være underlagt en regulering, der stillede dem ringere i konkurrencen. Som borgerlig og med troen på et frit marked kunne man vel ikke være imod, at man ligestiller de forskellige aktører. Lige vilkår er forudsætningen for den frie bevægelighed.

Søren Søndergaard syntes, man fuldstændig undervurderede reklamediskussionen. Når der var tale om at lave tre halvlege i fodbold i sportsorganisationerne, var det af den ene grund, at det var et krav fra tv-stationerne, så de kunne sælge flere reklamer. Programmer på 7 1/2 minut lød latterligt, men de ville blive lavet, hvis der blev mulighed for at putte reklamer ind efter 7 1/2 minut. Det var jo via reklamerne, at tv-stationerne tjener deres penge. I USA havde man koordineret reklamepauserne på alle de store kanaler, så man ikke kunne komme uden om dem.

Hvis regeringen, som han havde forstået i andre sammenhænge, mente, at TV 2 er udsat for en hård konkurrence fra udlandet, måtte det være i dansk interesse, at reklamereglerne i EU var så stramme som muligt, så forskellen på de danske regler og EU-reglerne blev så lille som muligt. Men nu lagde man op til lempelser, som ville øge afstanden mellem danske regler og EU-regler – med mindre man allerede havde besluttet sig for at lempe reklamereglerne for TV 2, hvilket man så kunne begrunde med EU's lempelser. I så fald var det det, man burde diskutere. Det gjaldt også med hensyn til produktplacering og sponsorerede programmer, som han kunne se, at Danmarks Radio støttede. Søren Søndergaard henviste til en debat i fagbladet Journalisten om den allerede i dag massive produktplacering i TV 2's programmer. Gang på gang bliver et produkt, som sponsorerer

et program, nævnt i selve programmet. Nu vil man lempe reglerne yderligere. Det betyder, at seerne vil spille mere og mere af deres tid, når de forsøger at skaffe sig oplysning og underholdning. Derfor syntes han, det var et ret stort spørgsmål. Hvordan ville regeringen øge TV 2's konkurrenceevne ved at lempe EU's regler? Handlede det om, at man havde besluttet sig for at lempe reklamereglerne i Danmark?

Holger K. Nielsen syntes stadig, forhandlingsoplægget var svært at støtte i dets nuværende form. Han havde forståelse for, at man ville have nogle retningslinjer at forhandle ud fra. En del af det, ministeren havde sagt, lød fornuftigt, bl.a. at man ikke vil stå så stejlt på kvotemodstanden, at det får det hele til at vælte. Holger K. Nielsen havde dog et problem med reklamereglerne, som var vigtige for hele medieudviklingen. Regeringen var imod de foreslåede lempelser. Det var Socialistisk Folkeparti enig i, men ikke i det med den fleksibilitet for placering af reklameblokkens placering, som TV 2 havde argumenteret for. Han forstod ikke, hvorfor man støttede det, medmindre man gerne ville lempe reglerne i næste mediefølg. Han var nødt til at få større klarhed over positionerne i forhandlingerne om reklamedelen for at kunne støtte forhandlingsoplægget. Regeringens linje var overordnet okay bortset fra uklarheden på reklamedelen.

Jan E. Jørgensen citerede Piet Heins græk: "En yndet form for polemik / består i det probate trick / at dutte folk en mening på / hvis vanvid alle kan forstå." Det var det, Zenia Stampe havde gjort lige før, da hun beskrev højrefløjens holdning som vanvittig. Det var åbenbart, hvad man i Det Radikale Venstre mente med at holde en ordentlig tone i den offentlige debat. Han syntes ikke, det var rimeligt. Både Rasmus Jarlov og de andre støttede DR, fordi de anerkendte, at der kunne være produktioner, der ikke ville se dagens lys, hvis ikke det var for public service-stationen. Det, man talte om, var f.eks. Netflix, som ikke var et public service-medie, men en kommerciel virksomhed, hvor folk ser de programmer, de har lyst til at se. Lidt overdrevet sagt, svarede Zenia Stampes holdning til at tro, at man kan få folk til at spise sundt ved at kræve, at alle slikbutikker skal have 20 pct. grønnsager stående i butikken. Det kunne klares ved at opstille en kæmpe kasse rådnede gulerødder i et hjørne. Lige præcis på on demand-tjenester giver det ingen mening at stille krav om andelen af europæisk produceret indhold. Hvis der var europæisk kvalitets-tv – og det var der – så ville det blive set. Selv om det ikke var det, der skulle få det hele til at ramle, håbede han, at ministeren ville holde fast i modstanden. Den slags sager var gefundenes Fressen for den EU-skepsis, som desværre bredte sig. Han kunne se Kenneth Kristensen Berth glæde sig til at underholde med endnu et eksempel på et gakket EU-forslag. Den fornøjelse syntes han ikke man skulle give ham.

Kulturministeren takkede for en livlig diskussion med rigtig meget vejledning og indbyrdes diskussion. Han gentog, hvad han havde sagt om reklamereglerne: "Kommissionen lægger for det andet op til mere fleksible regler om reklamer og produktplacering for at give trængte medieudbydere mulighed for at øge deres indtjening. Vi har i Danmark strengere regler end det nuværende direktivs regler, når det gælder reklamebreaks. Vi har i udgangspunktet et forbud mellem reklameafbrydelser, og det er noget, vi også fremover bør have. Der er ingen grund til at ændre på vores restriktive tilgang til produktplacering. Vi har i dag principielt forbud mod visningen af programmer med produktplacering.

Vi stiller os derfor på begge områder – både breaks og produktplacering stiller vi os kritisk over for de foreslåede lempelser, som vi også skal se i et grænseoverskridende perspektiv. Men når det gælder forslaget om at fastholde et samlet reklameloft på 20 pct., og at lade det være op til tv-stationerne, hvornår reklamerne vises, bør vi forholde os åbne.”

Det, TV 2 ønskede større fleksibilitet med hensyn til, var, hvornår de 20 pct. reklamer skulle vises. Ministeren gentog, at det var et minimumsdirektiv. Danmark kunne fortsat lave de regler, man ville. Jan E. Jørgensen behøvede altså ikke at være så bekymret. I øvrigt havde han jo ret i, at markedet ville regulere det – hvem gider se noget, der hele tiden afbrydes af reklamer?

Ministeren gav Zenia Stampe ret i, at hvis Danmark ikke udnytter muligheden for at stille krav om finansiering af europæisk indhold til on demand-tjenester, mens andre lande gør det, så vil det skade danske on demand-tjenester

Ministeren svarede Jan E. Jørgensen, at det måtte være formanden, der konkluderede. Han anmodede bare om at få lov til at trække i de nævnte retninger, hvor der ikke var stor uenighed. Ministeren kunne ikke love, at der ikke ville blive kvoter, for det ville mange lande gerne have, men han ville bekæmpe dem.

Peter Hummelgaard Thomsen opsummerede, at Socialdemokratiet mente, at et reelt frit marked forudsætter et vist udbud. Socialdemokratiet ville gerne give mandat, for der var mange fordele, men de havde også to forbehold: De så gerne, at regeringen arbejdede aktivt imod forslaget om at give tv-udbydere og on demand-tjenester mere fleksibilitet for produktplacering, sponsorering og reklamer, og de så gerne, at regeringen støttede Kommissionens forlag, om at on demand-tjenester skal fremme produktionen af og adgangen til europæiske og danske programmer.

Rasmus Jarlov sagde, at Det Konservative Folkeparti ikke ønskede, at der skulle være mere regulering, end der var lagt op til i direktivet. Tværtimod var de modstandere af reguleringen af indhold og reklamer, som han syntes måtte være forbeholdt statsstøttede medier som Danmarks Radio. Man skulle understøtte public service, men der burde ikke være forbud mod tv-kanaler med mange reklameafbrydelser og udelukkende amerikansk indhold. Det var forfejlet med den slags regler på EU-plan, og det støttede Det Konservative Folkeparti ikke at regeringen arbejdede for. At regeringen ikke kunne få sin vilje igennem, havde de dog forståelse for.

Jan E. Jørgensen mindede om sit spørgsmål om, hvorvidt britisk tv vil blive regnet med som europæisk indhold. Det håbede han. Han forstod ikke, hvordan det skulle hjælpe på hans kvotebekymring, at det var et minimumsdirektiv. Han var ikke interesseret i, at Danmark skulle vælge kvoter på 30 eller 40 pct., og man kunne ikke sige, at Netflix i Danmark kun skulle have 10 pct. europæisk indhold.

Jan E. Jørgensen accepterede præmissen om, at man gerne ville fremme europæisk kultur, og at tv var kulturbærende, men frygtede, at et forslag som dette ville nære de EU-

skeptiske kræfter. Når forslaget oven i købet ingen effekt havde på det, man ønskede at opnå, var det i hans øjne et område, hvor man kunne klare sig med lidt mindre EU. Venstre støttede forhandlingsoplægget, hvis regeringens holdning – som det stod i samlenotatet – var, at der burde findes andre løsninger til at fremme europæisk film- og tv-produktion end kravet om mindst 20 pct. europæisk indhold på on demand-tjenesterne.

Rasmus Nordqvist syntes, det svævede lidt i luften, om ministeren ville se, hvor forhandlingerne kom hen, og så tage forslaget op i Europaudvalget igen. Det var en vigtig sag, og det ville overraske ham, hvis det blev færdigt på dette møde, så det kunne være godt med et opdateret forhandlingsmandat efter rådsmødet.

Søren Søndergaard sagde, at hvis markedet kunne løse alle problemer med reklamer, var der heller ingen grund til at have en grænse på 20 pct. Men det var der jo. Han kunne godt tilslutte sig mandatet med de samme forbehold som Peter Hummelgaard Thomsen. Det var bare ret forskelligt fra det, Jan E. Jørgensen sagde. Men det måtte være op til ministeren og formanden at fortolke de to ting.

Holger K. Nielsen sagde, at grundlaget stadig var lidt for løst. Han kunne støtte forhandlingsoplægget, forudsat at ministeren holdt fast i modstanden mod lempelserne af reklamereglerne. Det var en klar forudsætning fra Socialistisk Folkepartis side. Det ville være klogt at komme tilbage til Europaudvalget efter mødet, eller når der var nyt om sagen. Det var ikke et carte blanche til at sige ja til en aftale, medmindre man havde fået lempelserne af reklamereglerne ud. Hvis ikke, måtte man tage sagen op igen.

Zenia Stampe var med på, at man skulle tænke over, hvad der nærer EU-modstanden, men hun kunne ikke se, hvordan den skulle næres af, at de store internationale spillere bidrog til dansk indhold. Lige nu går penge ud af Danmark og til amerikansk indhold. Det var det, man prøvede at gøre noget ved – det var ikke, for at alle skulle sidde og se smalle finske film. Hun havde svært ved at se, hvad EU-modstanderne – der ofte var meget nationalt sindede – kunne have imod forslaget. Det Radikale Venstre kunne godt være med, men lagde vægt på, at ministeren ikke ville lade det hele stå og falde med regeringens modstand mod kvoter og dens finansiering. Det var næsten det, hun var mest optaget af, for det handlede om at ligestille danske on demand-tjenester med udenlandske on demand-tjenester og sørge for finansiering af dansk indhold. Pengene fossede ud af den danske indholdskasse til udenlandsk indhold, og det var et kæmpestort kulturelt problem.

Kulturministeren var enig i Zenia Stampes beskrivelse. Han forsikrede Jan E. Jørgensen om, at Storbritannien ville være en del af EU en rum tid endnu og også efterfølgende ville tælle med som europæiske. Det handlede om europæisk indhold uanset EU-medlemskab.

Tilbage blev to afgørende knaster. Han fornemmede, at der ville være en stemmes flertal imod kvoter for europæisk indhold, for Liberal Alliance ville sikkert også være imod det. Ministeren var glad for, at han havde mulighed for tilgivelse, hvis han ikke kunne forhindre kvoterne i at blive til noget. Han ville som sagt kæmpe imod dem. Med hensyn til den lille

liberalisering af, hvornår man må vise reklamer, havde han ikke fået tilkendegivelser fra alle, så det var op til formanden at konkludere, om han havde fået mandat på det punkt. Ministeren bad om lov til at være fleksibel på det punkt, også fordi det støttes af TV2. Det handlede ikke om flere reklamer eller reklamer midt i udsendelserne, men om, hvornår på dagen de vises. Det var op til formanden at afgøre, om han skulle komme igen, eller om det kunne klares pr. telefon, når der engang kom klarhed på de to punkter.

Formanden sagde, at man var nødt til at holde fast i, at der var tale om et samlet forhandlingsoplæg, som der enten var opbakning til eller ikke var opbakning til. Konklusionen var, at hvis der ikke skulle være et flertal imod ministerens forhandlingsoplæg, skulle regeringen arbejde imod øget fleksibilitet i reklamereglerne og støtte Kommissionens forslag om kvoter. Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti kunne ikke støtte forhandlingsoplægget, og det var forudsætningen for, at Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Alternativet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten kunne godkende forhandlingsoplægget. Formanden konkluderede også, at udvalget gerne så, at ministeren kom igen, når man var længere fremme i forhandlingerne.

Jan E. Jørgensen sagde, at Venstre støttede regeringens forhandlingsoplæg, hvis det gik ud på, at TV 2's ønske om øget fleksibilitet skulle opfyldes, og at regeringen ville kæmpe mod kvoter. Man måtte acceptere, hvis det ikke lykkedes at komme igennem med det synspunkt. Nu forvirrede det billedet lidt, at Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti ikke støttede forhandlingsoplægget, men det skyldtes jo ikke, at de syntes, der skulle være højere kvoter, men derimod at de var imod forslaget reklamerregler. Som han hørte det, var der et flertal i Folketinget, som mente, at regeringen skulle kæmpe mod kvoter på on demand-tjenesters indhold, og der var også var et flertal i Folketinget, der ønskede mere lempelige reklameregler. Det kunne man spørge Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti om.

Formanden mindede om, at det drejede sig om et samlet forhandlingsoplæg, og konkluderede, og Dansk Folkeparti havde meddelt, at de ikke bakkede op om det. Derfor var der et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg – med mindre ministeren havde justeret forhandlingsoplægget, som han havde skitseret det.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at hvis regeringen ville komme med et andet forhandlingsoplæg, der lagde større vægt på, at man ikke vil have kvoter, så var Dansk Folkeparti til at tale med, men med den nuværende formulering var modstanden mod kvoterne ikke tilstrækkelig til, at de kunne støtte det.

Formanden bekræftede, at det var det foreliggende forhandlingsoplæg, de skulle tage stilling til. Han konkluderede, at der var flertal imod forhandlingsoplægget, med mindre regeringen ville arbejde med øget fleksibilitet på reklameområdet og støtte Kommissionens forslag om kvoter. Der var også et ønske om og behov for, at ministeren kom igen, når forhandlingerne var nået længere.

Kulturministeren spurgte Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, om modstanden mod kvoter kunne føre til, at man støttede forhandlingsoplægget på betingelse af, at han var skrapere, når det gjaldt kvoter, og vendte tilbage til udvalget, hvis han ikke kunne forhindre dem.

Formanden sagde, at Liberal Alliance heller ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. Det havde de givet en skriftlig meddelelse om. Derfor fastholdt han sin konklusion.

Rasmus Jarlov svarede ja til ministerens spørgsmål. De ønskede ikke, at deres modstand mod kvoter skulle føre til et forhandlingsoplæg, der gik på flere kvoter. De ville gerne støtte regeringens forhandlingsoplæg, hvis regeringen ville skærpe sin kamp mod kvoterne. Det ville give et flertal, hvis Liberal Alliance var med, men det var de så ikke.

Kenneth Kristensen Berth havde også tænkt på, om Liberal Alliance havde meldt ud skriftligt. Situationen viste vigtigheden af at dukke op til møderne. Dansk Folkepartis holdning var den samme som Det Konservative Folkepartis: En skærpet modstand – f.eks. formuleringen lægge vægt på – havde været tilstrækkelig til, at de ville støtte.

Jan E. Jørgensen havde ikke prøvet denne situation før. Han var forholdsvis sikker på, at Liberal Alliance ville være enig med Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Venstre i denne sag. Han spurgte, hvad der ville ske i den hypotetiske situation, hvor Venstre heller ikke støtter oplægget.

Formanden sagde, at man ikke kunne sidde og sjakre om, hvad folk eventuelt ville mene, hvis de var her. Han havde fået en skriftlig tilkendegivelse om, at Liberal Alliance ikke bakkede op om forhandlingsoplægget. Det var, hvad han kunne forholde sig til som formand. Hvis man ikke møder op, kan man give en skriftlig tilkendegivelse, og det var det, Liberal Alliance har gjort.

Søren Søndergaard sagde, at man måtte møde op, hvis man vil deltage i diskussionen.

Formanden konkluderede, at der var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg. Det kunne være en god idé for ministeren at komme igen efter rådsmødet og få en afklaring.

8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om et europæisk år for kulturarven (2018)

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0543

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (samlenotat side 14)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Kulturministeren: Jeg kan endvidere nævne om punkt 8 om et europæisk år for kulturarven i 2018, at forslaget sigter på at øge opmærksomheden om vores fælles historie, værdier og kulturarv.

Det er et meget åbent formuleret forslag, som vil give mulighed for at tilpasse kulturarvsåret til den måde, vi formidler og forvalter kulturarven på i Danmark. Vi kan sætte fokus på, hvordan Danmark og dansk kultur er en del af et større kulturelt fællesskab – og på at kulturelle fænomener, strømninger og værdier er gået på tværs af de europæiske landegrænser.

Som jeg også har understreget i forbindelse med mit initiativ om en Danmarkskanon: Dansk kultur er ikke opstået i et drivhus. Vores kulturarv er blevet til i vekselvirkning med udenlandske og som oftest europæiske påvirkninger. Det og meget andet ser jeg frem til, at kulturarvsåret kan kaste lys på.

Søren Søndergaard sagde, at man kunne diskutere, om det, der var beskrevet som formålet med kulturarvsåret – at synliggøre og sætte fokus på kulturarven som en fælles ressource og alle europæere – var en opgave, der skulle løses af EU. Europa er større end EU, og det undrede ham, at opgaven ikke i stedet lå hos Europarådet. Der stod ikke noget om, hvorvidt man ville inddrage EØS- og EFTA-landene.

Kulturministeren svarede, at tanken var, at kulturarvsåret skulle gennemføres i samarbejde med Europarådet.

Søren Søndergaard var glad for, at det skulle ske i samarbejde med Europarådet, selv om det vist ikke stod i teksten. Spørgsmålet var, hvorfor det overhovedet var en EU-opgave. Europarådet var bl.a. sat i verden for at lave den slags. Hvorfor vælger man et mindre forum, der i modsætning til Europarådet ikke dækker hele Europa? En større og større del af Europa lå uden for EU. Det gav ingen mening, medmindre EU skulle definere, hvad der var europæisk. Hvis man ønskede en europæisk platform for samarbejde, hvad Enhedslisten gjorde, skulle man lade være med at tømme Europarådet for indhold.

9. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om ændring af afgørelse nr. 445/2014/EU om en EU-aktion vedrørende "Den Europæiske Kulturhovedstad" 2020-2033

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0400

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (samlenotat side 18)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

10. En EU-strategi for internationale kulturelle forbindelser

– *Politisk drøftelse*

JOIN (2016) 0029

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (samlenotat side 21)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Kulturministeren: Med hensyn til punkt 10 om, hvordan man kan fremme en strategisk tilgang til kultur i EU's forbindelser med resten af verden, vil jeg dele vores danske erfaringer med samarbejde om international kulturudveksling på tværs af ministerier og med centrale kulturudvekslingsaktører.

Vi har i regi af Det Internationale Kulturpanel arbejdet med at fremme en strategisk tilgang til Danmarks internationale kulturudveksling. Det stærke samarbejde mellem danske kunstnere og kulturinstitutioner har ført til en række kulturindsatser af høj kvalitet i udlandet – og har dermed også bidraget til større profilering af Danmark internationalt.

11. Rådskonklusioner om sportsdiplomati

– Vedtagelse

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (sammenfatning side 11)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Kulturministeren: EU's internationale relationer indgår også som emne i punkt 11 om sportsdiplomati. Der er fokus på, hvordan man kan udvide og styrke relationer mellem EU og tredjelande gennem idræt.

Det er hverken regeringer eller EU, der skal benytte idræt til at fremme særlige ideer. Det er vigtigt, at man i den sammenhæng respekterer idrættens autonomi og nærhedsprincippet. Men det kan være fornuftigt med generelle overvejelser om demokratiske værdier og f.eks. fairplay, integritet og gensidig forståelse, som idrætsudøvere kan vælge at fremhæve, f.eks. gennem deres deltagelse i idrætsaktiviteter.

Søren Søndergaard kunne se, ministeren holdt det ud i strakt arm, men det ændrede ikke på, hvad der stod: at der var et sportsdiplomatisk potentiale, der kunne "udnyttes til at udvide og styrke relationer mellem EU og tredjelande." Sporten skal altså udnyttes til et bestemt politisk formål. Det var sådan, man gjorde i Østeuropa i gamle dage og i Rusland nu. Han var fuldstændig uforstående over for, at man overhovedet ville røre den totalitære indstilling til sport med en ildtang. Folk dyrker ikke sport for at blive udnyttet politisk, men fordi de har lyst til det. Det var også totalitært at pålægge sportsorganisationerne en bestemt politisk rolle, som man ikke selv vil tage. Man har haft diskussionen om boykot jævnligt, f.eks. af Rusland, hvor staten systematisk bruger doping. Her var det ikke idrætsfolkene, der skulle afgøre, om der skulle sanktioneres mod Rusland. Det skulle der træffes politisk beslutning om. Han opfordrede ministeren til at afvise den absurde idé om at udnytte sporten og dermed sportsfolk til bestemte politiske formål.

Holger K. Nielsen spurgte, om ministeren ville erkende, at det lå på grænsen af, hvad EU skal beskæftige sig med. Han syntes også, at der var nogle tilgange til idræt i forslaget, som man ikke har i Danmark og derfor var nødt til at tage afstand fra.

Kulturministeren svarede Søren Søndergaard, at han kunne dementere, at forslaget var totalitært. Han gentog: "Det kan være fornuftigt med generelle overvejelser om demokratiske værdier, om fairplay, integritet, gensidig forståelse, som idrætsudøvere kan vælge at fremhæve." Der var ikke tale om statslig indblanding, men der var visse ting inden for sport, som regeringer har brug for at drøfte såsom fairplay. Der skulle ikke på nogen måde kommanderes med idrætsorganisationerne eller ske krænkelse af deres selvstyre.

Søren Søndergaard havde ikke antydnet, at ministerens tankegang på sportsområdet var totalitær. Han mente bare, ministeren holdt forslaget ud i strakt arm. Det, der havde en totalitær tilgang, var det, der stod i papirerne fra EU –at "det sportsdiplomatiske potentiale kan udnyttes til at udvide og støtte relationerne mellem EU og tredjelande." Derfor appel-

lerede han til, at ministeren ikke bare holdt det ud i strakt arm, men klart og tydeligt i den nuværende fase gjorde klart, at det var uacceptabelt.

Kulturministeren forsikrede, at han ville kæmpe med næb og kløer for idrættens autonomi. Han syntes også, at den formulering, der blev læst op, kunne misforstås. Men han håbede ikke, at det, han havde sagt, kunne misforstås. I baghovedet havde han den resolution om doping, som Danmark havde samlet tyve lande bag. Det var der stor tilfredshed med. Fairplay var man nødt til at interessere sig for som kulturminister.

Søren Søndergaard roste ministeren for hans klare udmelding om at kæmpe imod de totalitære tendenser til at udnytte sportsfolk i politisk henseende. Det var ikke, fordi sport og politik ikke hang sammen. Det kunne være nødvendigt at træffe politiske beslutninger.

12. Sportens indflydelse på personlig udvikling

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3502 – bilag 1 (samlenotat side 30)

EUU alm. del (16) – bilag 125 (kommenteret dagsorden)

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

13. Eventuelt

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

14. Siden sidst

a) Orientering om sag ved EU-domstolen: Sag T-167/14 Søndagsavisen mod Kommissionen

EUU alm. del (141) – bilag 92 (notat om intervention i Rettens sag T-167/14, Søndagsavisen A/S mod Kommissionen)

Kulturministeren: EU-retten har den 11. oktober 2016 afsagt dom i den sag, som Søndagsavisen anlagde mod Kommissionen i marts 2014. Søndagsavisen ønskede Kommissionens godkendelse af den danske mediestøtteordning annulleret – primært med henvisning til at Kommissionen burde have indledt en formel undersøgelsesprocedure, inden ordningen blev godkendt.

Den danske stat intervererede i sagen, hvilket Folketingets Europaudvalg blev orienteret om i notat af 14. november 2014. EU-rettens dom er en frifindelse af Kommissionen på alle de punkter, som Søndagsavisen har fremført. Det fremgår af den seneste kvartalsorientering fra Søndagsavisens ejer, North Media, at Søndagsavisen har besluttet ikke at anke dommen.